

Zendingsberichten voor kinderen
Eerste kwartaal 2018
Midden-Amerika Divisie

Porto Rico, Midden-Amerika Divisie, 6 januari 2018.

Nancy stak haar vinger op

De juf van groep 3, Maria, vroeg aan de klas of iemand wilde dat er voor iemand gebeden zou worden. Nancy stak haar vinger op en vroeg: “Wilt u voor mijn hond bidden?” Er waren meer kinderen die vroegen om voor iemand te bidden. Maar juf bad ook voor de hond.

En zo vroeg Nancy wel twee weken lang om voor haar hond te bidden. Toen wilde juf weten hoe het met de hond ging. Waarom bidden we zoveel voor jouw hond? ‘Mijn hond is dood’, zei Nancy heel verdrietig. ‘O, maar waarom wil je dan dat we voor jouw dode hond bidden?’, vroeg juf. ‘Ik ben zo verdrietig’, zei Nancy. Dat vond juf Maria heel erg, maar kon je door voor de hond te bidden, Nancy troosten? Juf stelde voor om Jezus te vragen of Hij haar wilde helpen om weer blij te kunnen zijn. Dat vond Nancy een goed idee. Er kwam een grote glimlach op haar gezicht.

Ze zag dat Nancy geloofde in de kracht van bidden. Ze begreep dat ze de kinderen ook iets anders kon leren dan rekenen en taal.

Ze wilde aan het begin van de lessen met de kinderen bidden, maar ook aan het einde ervan. De ouders kwamen ook bij juf en vroegen haar om voor iemand te bidden. De ouders wilden zelf ook in het klaslokaal bij elkaar komen wanneer juf Maria voor hen en die andere mensen bad. Niet alle ouders zijn gedoopte leden van onze kerk. Doordat juf Maria begon met bidden voor de problemen van de ouders, zijn er nu drie ouders die zich willen laten dopen. En dat begon met het bidden voor een dode hond!

Bericht van Andrew McChesney

Porto Rico, Midden-Amerika Divisie, 13 januari 2018

Een moeilijke opdracht

De leraar aan de Antiliaanse Adventistische Universiteit gaf Kermyt Torres Castellano en zijn medestudenten een moeilijke opdracht. Ze moesten iemand vinden die hulp nodig had en die persoon dan helpen. Ze besloten om de daklozen in hun stad eten te geven. Een van de studenten zorgde voor rijst en bonen. Een ander zou vegetarische lekkertjes klaarmaken. Nog een ander zou voor vruchtensap en een bak met sla zorgen. Zo hadden ze een hele maaltijd bij elkaar. Ze gingen naar het plein, waar de daklozen vaak bij elkaar kwamen. Op het plein zetten ze een tafel neer. Hierop plaatsten ze de rijst, de bonen, vegetarische lekkertjes en de bak met sla. Er werden 150 papieren borden neergezet, maar ze wisten dat er slechts eten was voor 50 personen. De studenten baden tot God om het eten te zegenen. Ook baden ze om Zijn leiding, want ze wisten niet hoeveel daklozen er zouden komen. De daklozen die kwamen kregen een maaltijd.

Dan raakt het voedsel op. De studenten die aan het opscheppen waren, hadden toen pas in de gaten dat er wel 150 daklozen langs gekomen waren. Iedereen had een bord eten gekregen.

Dit waren er geen 50, maar wel 150, want alle borden waren gebruikt.

Het leek wel op het wonder dat Jezus met de 5 broden en de 2 vissen van die kleinen jongen had gedaan. Toen waren het wel 5000 mensen die eten kregen. Hier was hetzelfde gebeurd.

De studenten waren enorm enthousiast. Kermyt Torres Castellano is nu predikant van 4 kerken. Hij denkt nog vaak aan de opdracht die hij als student kreeg. Het motiveerde hem om voor mensen in nood te zorgen. In een van zijn kerken verzorgen ze elke sabbat een maaltijd voor 150 personen. In een van zijn andere kerken krijgen op donderdag 150 personen een goede maaltijd. Door deze vorm van anderen helpen, zijn al 8 personen in drie jaar tijd tot geloof gekomen en gedoopt

Bericht van Andrew McChesney

Jamaica |Midden-Amerika Divisie, 20 januari, 2018

Een goed voorbeeld

Op 17 jarige leeftijd ging Adrian Cotterell naar de Antiliaanse Adventistische Middelbare school in Mandeville op Jamaica. Adrian was niet geïnteresseerd in het christelijke geloof. Zeker niet in wat Adventisten geloofden. Zijn vader had zijn schoolgeld betaald. Daarom moest hij in het internaat van de school gaan wonen.

Adrian kwam op een kamer met twee ongelovigen en een Adventist, Leonard. Het viel Adrian op hoe Leonard leefde. Hij zag dat Leonard veel bad en dat hij de Bijbel bestudeerde. In het weekend ging hij de stad in om mensen te helpen.

Adrian was erg onder de indruk. Hij zou graag net zo willen zijn als deze jongen. Iemand die kon bidden, studeren en anderen kon helpen. Leonard had in de gaten dat Adrian op hem lette. Daarom nodigde hij Adrian uit om samen met hem de sabbatschoolles te bestuderen. Leonard hielp Adrian om de Bijbelgedeelten te vinden. Hij vertelde hem over wie Jezus was. Ook dat hij geloofde dat Jezus gauw terug zou komen. Hij vertelde waarom hij sabbat vierde en nog veel meer.

Binnen korte tijd ging Adrian op zaterdag naar de kerk. Hij gaf zijn hart aan Jezus toen de predikant vroeg wie zich zou willen laten dopen. Leonard was heel erg blij. Hij vroeg Adrian om in het weekend met hem mee te gaan om voor mensen in de stad te zorgen. In de zomervakantie gingen ze samen boeken verkopen om op die manier hun geloof met anderen te delen.

Adrian was de enige Adventist in zijn familie. Zijn ouders hadden zijn besluit geaccepteerd. Zijn vroegere vrienden pesten hem door hem een mietje te noemen. Dat was omdat hij niet rookte en sterke drank gebruikte. Ze hielden hiermee op toen ze zagen dat hij niet van gedachte veranderde.

Adrian studeerde verder voor predikant. Hetzelfde deed Leonard. Beide zijn nu predikant op Jamaica. De mannen zijn nog steeds vrienden. Vaak praten ze over de tijd dat ze samen op het internaat van de middelbare school waren. Het voorbeeld dat Adrian en Leonard geven door hun manier van doen, heeft meer invloed op mensen dan het houden van een preek. Adrian zegt over zijn tijd dat hij en Leonard kamergenoten waren het volgende: 'Ik werd geen Adventist vanwege de sabbat of het niet eten van varkensvlees. Ik werd het omdat ik net zoals mijn kamergenoot wilde zijn.

Bericht van Andrew McChesney

Jamaica, Midden-Amerika Divisie, 27 januari 2018.

Gangster kiest voor God

Andrew Carter is nu 51 jaar oud. Hij gebruikte zijn automatische pistool voor het eerst toen hij 14 was. Hij werd lid van een straatbende in Kingston, de hoofdstad van Jamaica. Toen hij 29 was, werd hij bendeleider. Op een avond was hij erbij toen het pistool van een van de bendeleden per ongeluk afging. De vriendin van Andrew hoorde ervan. Annette wilde weg uit Kingston. Dat deden ze. Andrew wilde een nieuw leven beginnen. In die andere stad kreeg Andrew werk als beveiligingsmedewerker.

Toen de verkering met Annette uitraakte, ging Andrew naar de stad verhuizen waar ook zijn zus en nog meer familieleden woonden. Daar vond hij weer werk als beveiligingsmedewerker. Op een dag bazuinde een familielid overal rond dat Andrew vroeger een gangster was geweest. Iedereen werd bang. Op een dag namen dertien mannen hun geweer en gingen naar het huis van Andrew. Ze wilden hem doden. Die keek door het raam hen minachtend aan. Hij meende dat hij sterker was dan al die dertien bij elkaar. Hij pakte zijn geweren. Ondertussen hoorde Andrew zijn zus dat die mannen bij Andrew zijn huis stonden. Ze rende zo hard ze kon naar Andrew toe. Ze zag de geweren in zijn huis en smeekte hem om niet te schieten. Wanneer je dat wel doet dan niemand van onze familie hier blijven wonen. Je kunt het beste zelf weggaan. Dat deed Andrew. Hij stopte wat kleren in een rugzak en ging door de voordeur naar buiten. De gewapende mannen keken stil toe toen Andrew vertrok. Andrew ging terug naar Kingston, maar hij kon daar geen werk vinden. Daarom sliep hij 2 ½ maand in een busstation. De eens zo machtige bendeleider was nu arm en dakloos. Op een dag vertelde een andere dakloze hem over 'De Samaritaan'. Het is een huis dat door Zevende-dags Adventisten wordt geleid. Hier kun je elke dag gratis een warme maaltijd krijgen. Je kunt er douchen en je kleren wassen en slapen. Andrew kon zijn ogen niet geloven toen hij naar 'De Samaritaan' ging. Al snel kreeg hij werk als beveiligingsmedewerker. Hij begon met Bijbelstudies en hij werd gedoopt. Andrew vindt het fijn om bij 'De Samaritaan' te werken. Hij is blij dat hij iets voor anderen kan betekenen. Andrew heeft verkering en ze zijn van plan om binnenkort te trouwen. Bovenal gelooft hij nu in God. Die staat op de eerste plaats in zijn leven.

Bericht van Andrew McChesney

Trinidad, Midden-Amerika Divisie, 3 februari 2018

TV kijken of Jezus?

Zou je de kinderprogramma's op sabbatochtend willen opgeven voor Jezus? Ronnel woont op het eiland Trinidad. Toen hij 11 jaar oud was, gaf hij TV kijken op sabbat op voor Jezus. Voor het eerst hoorde Ronnel van God door zijn oma. Samen gingen ze elke zondag naar de kerk en oma leerde hem om te bidden en de Bijbel te lezen. Toen Ronnel 11 jaar oud was, stuurde zijn moeder hem naar de basisschool van de Zevende-dags Adventisten in Maracas. Tijdens de gebedsweek vertelde de predikant over zijn liefde voor Jezus. Ronnel luisterde goed. Hierdoor had hij het idee dat hij iets miste. Toen deed de predikant een oproep om naar voren te komen wanneer je gedoopt wilde worden. Ronnel deed dit, maar hij wist erg weinig van de Bijbel. Daarom was het goed dat de predikant eerst de jongelui Bijbelles gaf. Hij werd gedoopt. Dat betekende dat hij ook de sabbat wilde gaan houden. Hij zou niet meer met zijn oma op zondag mee gaan naar de kerk. Hij zou niet meer naar de kinderprogramma's op TV op zaterdagmorgen kijken. Als oma hem vroeg om op sabbat boodschappen voor haar te doen of iets in een winkel te kopen, moest hij tegen haar zeggen: 'Sorry oma, dat doe ik niet omdat het sabbat is.' Toen werd zijn oma erg ziek en ze werd in het ziekenhuis opgenomen. Daar bezocht hij haar en sprak haar moed in. Hij knuffelde haar en bad tot God voor haar genezing. In het sabbatschool lesboekje las hij dat God wonderen voor zijn volk deed, zoals al die mensen door de Rode Zee laten gaan. Daarom geloofde Ronnel dat God zijn oma beter kon maken. Hij zou er elke avond voor bidden. Hij schrok enorm toen hij op een dag na schooltijd thuiskwam en hij hoorde dat oma dood was. Hij begon heel hard te huilen. Hij vroeg zich af of hij misschien verkeerd gebeden had. Oma zelf bad erg veel en vertrouwde op God. Ronnel wist ook dat Jezus was gestorven, maar dat hij niet dood gebleven was. Jezus had ons een belofte gegeven. 'Iedereen die in Hem gelooft, zal voor eeuwig leven.' Dat betekent dat we nu verdrietig kunnen zijn, maar Jezus komt gauw terug. Dan zullen wij Jezus zien, maar ook die mensen die veel van Jezus hebben gehouden. En Ronnel zijn oma. Nu is Ronnel 25 jaar oud. Hij werkt als ICT-er op het ministerie van Nationale Veiligheid.

Geschreven door Andrew McChesney

Mexico, Midden-Amerika Divisie, 10 februari 2018

Is God in de kroeg?

Fermin groeide op in een Adventistisch gezin in Mexico. Als volwassene gaf hij zijn geloof op. Hij ging roken en drinken en zijn nieuwe vrienden waren dieven en criminelen. Op een dag klopte een man op de deur van Fermins huis. Hij bood hem aan om met hem de Bijbel te bestuderen. Hij liet de man binnen en samen studeerden ze wel 15 dagen achter elkaar de Bijbel. Toen vroeg Fermin aan de man om hem uit te leggen wat Openbaring 12:17 betekende. Daar staat: 'De draak was woedend op de vrouw en ging weg om strijd te voeren met de rest van haar nageslacht, met allen die zich aan Gods geboden houden en bij het getuigenis van Jezus blijven.' De man zou het zelf bestuderen en daarna terugkomen. Toen hij terugkwam zei hij: 'De woedende draak in dit vers is satan en de vrouw is de kerk. Om naar de hemel te kunnen gaan moet je op zoek gaan naar een kerk die al Gods geboden houdt.' 'Houdt uw kerk de 10 geboden', vroeg Fermin. 'Nee, wij niet.', zei de man. 'Maar welke kerk dan wel?' 'Dat is de Adventkerk.' Daarna kwam de man niet meer terug. Op een dag ging Fermin naar de winkel om bier te kopen. Eigenlijk wilde hij dat helemaal niet. Hij bad tot God 'Lieve Heer ik wil dit helemaal niet.' Fermin begon te huilen. Toen dacht hij aan een liedje dat hij als kind had geleerd over Gods liefde. Midden in de winkel begon Fermin dit liedje te zingen. daarna was de behoefte aan bier verdwenen. Hij ging terug naar huis zonder dat hij bier had gekocht. Fermin zag deze ervaring als een wonder dat hij de drang naar alcohol had weerstaan. Drie maanden later kwam de drang om alcohol te drinken toch heel erg sterk terug. Fermin ging naar een kroeg en bestelde bier. Daar zat hij dan met de fles in zijn handen, maar hij dronk er niet uit. Hij had het idee dat God bij hem was hier in de kroeg. Hij hoorde een stem tegen hem zeggen: 'Zoon, je hoort hier niet meer thuis.' Die stem had hem overtuigd. Hij zette het flesje bier op de toonbank neer. Fermin verliet de zaak en kwam er nooit meer terug. Zes maanden later liet hij zich dopen. Veel mensen uit deze gemeente kenden hem van vroeger. Ze heetten hem heel hartelijk welkom. Fermin hoopt dat Jezus snel terugkomt.

Geschreven door Andrew McChesney

Mexico, Midden-Amerika Divisie, 17 februari 2018

Alleen een wonder

Baby Abel spuugde nadat hij gedronken had alles weer uit. De baby werd zwakker en zwakker. Zijn ouders werden naar het ziekenhuis doorverwezen. Daar ontdekten ze dat Abel zijn maag misvormd was.

De arts zou hem opereren. Hij vroeg aan de ouders of ze christenen waren. Toen ze 'ja' zeiden, stelde de arts voor dat ze voor Abel zouden bidden om een wonder. De operatie was heel erg moeilijk.

De ouders van Abel waren Adventisten. Abel zou de volgende dag geopereerd worden. Zijn ouders baden de hele nacht. 's Morgens belde de dokter de ouders op om te zeggen dat hij nu de operatiekamer binnen zou gaan. Terwijl de baby de operatieruimte binnen werd gebracht, bleven de ouders bidden. Vele uren later kwam de chirurg naar buiten. Hij kon vertellen dat de operatie geslaagd was. Wel wilde de chirurg zelf de hechtingen er uithalen. Er gingen twee dagen voorbij en Abel herstelde zich prima. De verpleegkundigen vroegen zich af wie de hechtingen eruit zou halen en begonnen voorbereidingen te treffen om de hechtingen er zelf uit te halen. Maar de vader van Abel hield ze tegen. Hij zei dat hij op de chirurg wachtte omdat die gezegd had dat hij de hechtingen eruit zou halen. Toen vroeg de verpleegkundige hoe deze chirurg heette. Vader antwoordde: Daniel Hernandez, O, zei de verpleegkundige dat is de beste kinderchirurg van Mexico. Hij had een tijdje terug wel voor hun ziekenhuis gewerkt, maar hij werkte nu al sinds twee maanden in een stad die hier ver vandaan is. 'Nu werkt er geen chirurg met deze naam bij ons in het ziekenhuis', zei de verpleegkundige. Abel zijn ouders werden nu heel enthousiast en ze zeiden: 'dan moet het God zijn geweest die de operatie aan onze zoon heeft verricht.' 'Dit is een Godswonder!', zei de vader. Uiteindelijk heeft de verpleegkundige de hechtingen eruit gehaald. De baby herstelde zich snel. Abel is nu 6 jaar oud en kerngezond. Vader Pedro Geronimo Montero vertelt aan iedereen dat Jezus op een wonderlijke manier gebeden verhoort.

Geschreven door Andrew McChesney

Mexico, Midden-Amerika Divisie, 24 februari 2018

Toen Robert Gonzalez Medina 5 jaar was, sloten zijn oudere broers zich aan bij een straatbende. Later had Robert ook een pistool. Ook hij werd lid van een straatbende. Toen hij 25 jaar was, werd hij bendeleider.

Toen Robert 14 jaar was, werden zijn ouders lid van de Adventkerk. Soms ging Robert met hen mee naar de kerk. Ook praatten ze na over de preek wanneer ze thuis samen aan het eten waren. Robert wilde uiteindelijk weg van al dat geweld. Hij trouwde met een Mexicaanse. Ze gingen in Mexico wonen omdat het leven daar veel rustiger was. Hij opende daar een bouwmarkt. De ouders van Robert hadden zijn vrouw verteld over de sabbat. Daarom ging ze elke sabbat naar de Adventkerk. Ze vroeg Robert om samen naar de kerk te gaan. 'Jawel, maar ik ga alleen naar de preek.' Tijdens de preek was Robert heel erg zenuwachtig. Na een kwartier fluisterde hij in het oor van zijn vrouw: 'Ik ga naar huis.' Zijn vrouw antwoordde: 'Je bent hier pas.' 'Dat weet ik, maar ik ga weg.' Verdrietig dacht hij terug aan vroeger toen hij met zijn ouders meeging naar de kerk. Waarom was hij nu zo bang? Had hij misschien teveel gezondigd? Hij bad tot God om hulp. Hij besloot om toch weer naar de kerk te gaan. Dit keer zou hij en naar de sabbatschool en naar de preek gaan. Sabbatochtend zei hij tegen zijn vrouw: 'We gaan samen naar de kerk vandaag.' Ze was erg blij. Tijdens de sabbatschool ging alles prima en ook tijdens de preek. Het leek wel alsof de predikant alleen maar tegen hem sprak. Op een zekere sabbatmiddag ging Robert naar familie van zijn vrouw toe om daar de Bijbel te bestuderen. Het onderwerp was 'vergeving'. Opnieuw vroeg Robert zich af of hij zoveel gezondigd had dat hij geen vergoeding meer kon krijgen. Plotseling hoorde hij een stem die hem zei: 'Je bent vergeven.' Robert begon nu te huilen als een klein kind. Op dat moment wist hij dat God hem zijn zonden vergeven had. Een lach kwam op zijn betraande wangen. Robert gaf zijn hart aan Jezus. Nu is Robert vader van twee kleine jongens. Hij is enorm blij dat zij geen schoten horen zoals hij dat vroeger hoorde. Mijn jongens maken ruzie over wie er mag bidden voor het eten. Ik weet zeker dat God voor mij zorgt. Daar ben ik dankbaar voor.

Geschreven door Andrew McChesney

Mexico, Midden-Amerika Divisie, 3 maart 2018

De genezing van Uriel.

Uriel woont in Quintana Roo in Mexico. Als baby was Uriel al erg moe. Enkele jaren later gingen zijn benen heel zeer doen. Zijn voeten groeiden in de verkeerde richting. Uriel kreeg speciale schoenen. Ook ontdekte de arts een tumor in zijn hersenen. Tegen de hevige pijn in zijn benen hielp geen een medicijn. Toen Uriel 11 jaar oud was, stelde de dokter voor om Uriel aan zijn benen te laten opereren zodat hij in ieder geval gewoon zou kunnen lopen. Hiervoor moesten Uriel, zijn moeder en oma met de auto naar een ander ziekenhuis. Het was erg ver rijden, daarom zorgden ze dat ze er twee dagen eerder waren. Oma stelde aan Uriel zijn moeder voor om voor hem te bidden. Moeder wist niet goed wat ze moest bidden. In ieder geval wilde ze dat Uriel geen pijn meer zou hebben. Daarom bad ze een zeer ongebruikelijk gebed. Ze zei: 'Lieve Heer, laat Uriel doodgaan, dan heeft hij geen pijn meer.' De volgende dag sprak de arts met oma en moeder. Hij zei dat hij niet alleen Uriel zijn benen en voeten wilde opereren. Hij wilde ook meteen de hersentumor weghalen. Die avond gingen oma en moeder naar de kerk waar mensen waren om te bidden. Moeder vertelde hen over Uriel. Iedereen heeft toen voor hem gebeden.

De volgende dag zou Uriel geopereerd worden. Voor de operatie controleerde de arts alles nog een keer. Hij kon zijn ogen niet geloven. De benen en de voeten van Uriel stonden zoals ze zouden moeten staan. De arts snapte er niets van. Hij dacht dat het een fout moest zijn dat er om een operatie was gevraagd. Hij liet een röntgen foto maken. Daaruit bleek dat er niets mis was met Uriel zijn benen en voeten. Daarna liet de arts een hersenscan maken. De tumor zat er niet. De arts gilte: 'Dit is een wonder, want dit kind was heel erg ziek, maar nu hoeft hij niet geopereerd te worden.' Iedereen in het ziekenhuis begreep dat alleen God Uriel had genezen. De dokter schrapte de operatie. Nadat Uriel en zijn moeder en oma thuis waren gekomen, wilden moeder en Uriel meer over God weten. Ze kregen Bijbelles van een predikant van de Adventkerk. Een jaar later werden ze allebei gedoopt.

Uriel is nu 15 jaar oud en hij speelt voetbal. Daarvoor dankt hij God omdat hij vroeger helemaal niet kon lopen. Uriel geeft nu zelf Bijbellessen aan anderen. Ook preekt hij, want hij wil mensen vertellen dat er bij God niets onmogelijk is.

Belize, Midden-Amerika Divisie, 10 maart 2018.

Angel Sabal werd op 12 jarige leeftijd gedoopt. Op de middelbare school had hij het erg druk met leren en met zijn vrienden. Hij ging niet meer naar de kerk. Na zijn schooltijd kreeg Angel een baan bij de vliegmaatschappij Maya Island Air. Niet lang daarna trouwde hij en al snel was zijn vrouw Jonell in verwachting. Toen Angel een keer met een nicht sprak die Adventist was, raakte hij in de war. Zij vroeg hem heel direct: 'Ken je God?' Eigenlijk kende Angel God niet. Hij wist niet wat hij moest zeggen. Daarom probeerde hij van onderwerp te veranderen. Hij zei dat het niet belangrijk was om sabbat te vieren want de sabbat werd alleen in het Oude Testament genoemd. 's Nachts voelde hij zich beroerd. Hij vond het heel erg dat hij zo onaardig tegen zijn nicht was geweest. Hij pakte zijn Bijbel en hij begon erin te lezen want eigenlijk wilde Angel heel graag God leren kennen. Hij las wel over de sabbat in het Nieuwe Testament. Angel wist dat God direct tot hem sprak. Daarom besloot Angel om God gehoorzaam te zijn. Hij wist dat hij niet meer bij de luchthaven kon werken. Jonell stond achter zijn beslissing. Ook wist hij dat het enige inkomen dat ze hadden van de luchthaven kwam. Angel vertelde de volgende morgen aan zijn chef dat hij zou stoppen met zijn werk omdat hij sabbat wilde houden. De chef probeerde hem van die gedachte af te brengen. Maar Angel's besluit stond vast. Op de laatste dag drong het tot hem door dat geen werk hebben, betekende geen geld krijgen. Wat zou er dan gebeuren? Hij dacht erover na en hij werd enorm zenuwachtig. Hij begon tot God te bidden. Dat gaf hem rust. Gods antwoord kwam al snel. De luchthaven zou hem extra geld geven omdat hij die twee jaar zo goed gewerkt had. Uiteindelijk raakte het geld op. Toch was er steeds genoeg te eten. Ook dat zag hij als een wonder. Jonell was de eerste die werk vond als lerares op een middelbare school. Niet veel later kreeg ook Angel werk op een andere middelbare school. Hij had geen diploma om les te geven, maar hij mocht verder studeren. Nu verdient Angel meer geld dan toen hij bij de vliegmaatschappij werkte. Angel is blij dat hij zijn liefde voor Jezus kon laten zien door gehoorzaam te zijn aan Gods geboden. Nu zegt hij: 'De sabbat is de dag waar ik elke week naar uitkijk. Dan kom ik tot rust en kan ik van die dag genieten.'

Geschreven door Andrew McChesney

Belize, Midden-Amerika Divisie, 17 maart 2018

Een verlegen man

Sadie McKenzie stond voor haar huis in een dorp in Belize. Er gebeurde iets vreemds want er kwam een jonge blanke man op haar af, maar dan liep hij toch weer weg. Dat deed hij nog een keer. De derde keer liep hij pas naar Sadie toe. Hij zei heel zachtjes: 'Wil je vanavond naar onze evangelisatiebijeenkomst komen?' Sadie had over deze bijeenkomst gehoord. Ze wilde er niet naar toe gaan. Zij en haar man waren druk met hun boerenbedrijf. Na het werk, was het tijd om feest te vieren. Sadie zei nogal boos: 'Nee want het gaat uit van de Zevende-dags Adventisten.' De man liep teleurgesteld weg. Sadie bleef aan de man met de zachte stem denken. Waarom was ze zo boos tegen hem geweest? Ze besloot om 's avonds toch te gaan. De man heette haar hartelijk welkom. Hij gaf haar een Bijbel. Daarna zei hij: 'Voordat de bijeenkomst begint, houden we een korte Bijbelstudie. Kom je mee? Sadie zal die studie haar leven lang niet meer vergeten. Het ging over Johannes 13. Hierin staat dat Jezus de voeten van de discipelen waste. Hierdoor moest Sadie aan haar oma denken. Oma was vrijdags in bad geweest. Toch waste zij haar voeten weer in de kerk. Als kind begreep ze er niets van. Oma zei dat ze het later wel zou begrijpen. Nu begreep ze het. Jezus had de voeten van zijn discipelen gewassen als een voorbeeld voor alle christenen. Het ging om het helpen van andere mensen. Sadie wilde meer weten van de Bijbel. Daarom ging ze elke avond naar de evangelisatiebijeenkomst. Op een avond vroeg de predikant wie zich zou willen laten dopen. Sadie ging naar voren, Die avond kon ze niet slapen. Uiteindelijk stond ze op en ging bidden. Ze zei: 'God, U weet dat ik u wil dienen. Toch vind ik het moeilijk om niet elke avond feest te vieren. Door het bidden werd ze rustig. Ze kon nu lekker slapen. 's Morgens wilde ze niet meer gaan dansen en feestvieren. Ze wilde nu alleen maar Jezus dienen. Sadie is nog steeds boerin, maar naast het zorgen voor haar fruitbomen, vertelt ze anderen over Jezus. Sadie heeft in zes evangelisatiebijeenkomsten gesproken. Ze geeft mensen Bijbelstudie. Vijftig lieten zich tot nu toe dopen. Ook de man van Sadie is gedoopt. Ze is blij dat de verlegen jongeman naar haar huis kwam.

Geschreven door Andrew McChesney

Belize, Midden-Amerika Divisie, 24 maart 2018

Tenira Smith is een meisje van 11 die in Belize woont. Op een wordt er aan de deur geklopt. Tenira doet open. Er staan 2 mannen die met haar moeder willen praten. Mama komt en de mannen stellen zich voor als Zevende-dags Adventisten. Ze nodigen Tenira en haar moeder uit voor een evangelisatieactie in de Adventkerk.

Mama was vroeger een Zevende-dags Adventist. Tenira vraagt haar moeder: 'Wat geloven de Adventisten?' Mama zegt dat ze op zaterdag naar de kerk gaan. Ze eten geen varkensvlees en ze dragen geen sieraden. Tenira wil naar de lezingen om meer uit de Bijbel te leren, De predikant vertelt over Jezus. Hij zegt dat Gods sabbat op zaterdag is. Hij spreekt over reine en onreine dieren. Hij zegt dat God, die jou gemaakt heeft, jou neemt zoals je bent, Dus niet door al die sieraden. Twee weken later vraagt de predikant aan Tenira of zij haar leven aan Jezus wil geven. Of zij zich wil laten dopen. Ja dat wil ze en ze wordt gedoopt.

Toen Tenira in groep 8 zat, zou ze een toelatingsexamen voor de middelbare school moeten maken. De meester zou extra les geven op zaterdag. Tenira moest nu kiezen. Ze ging bidden. Daarna vertelde ze haar meester dat ze die extra lessen niet op zaterdag kon volgen. Ze ging dan naar de kerk. Tenira was heel blij toen de meester zei dat ze die lessen niet hoefde te volgen. Toch maakte zij zich zorgen. Zou ze zonder deze extra lessen het toelatingsexamen wel halen? Ook hierover bad ze tot God. Ze deed het examen en haalde erg hoge cijfers.

Nu is Tenira 14 jaar en ze is de jeugdleider van haar kerk. Elke week zorgt ze voor een goed programma voor de 30 jeugdleden. Ze gaan bij zieken in het ziekenhuis op bezoek. Tenira wil graag voor God werken. Ze ziet het als haar doel in haar leven. Haar vertrouwen in God is heel groot. Ze bidt dat er nog veel meer mensen tot geloof komen en zich laten dopen. Zeker haar moeder, maar ook jeugdleden.

Geschreven door Andrew McChesney

Dertiende sabbat, Midden-Amerika Divisie, 31 maart 2018

Vorige week hoorde je het verhaal van Tenira, een meisje dat op 14 jarige leeftijd jeugdleider werd van een groep met 30 jongeren. Haar grootste wens is dat de jeugdleden, maar ook haar moeder tot geloof in Jezus zullen komen.

Vandaag willen we nog twee kinderen uit Belize hun verhaal laten vertellen. Het zijn Jerson Makhwani. Hij is 12 jaar oud en zijn zusje Dalisa van 10. Toen Jason 7 jaar was, ging hij naar een trainingskamp. Daar leerde hij van de predikant om te kunnen preken. De predikant schreef de preken, maar de kinderen moesten de preek houden. De andere kinderen luisterden dan. Daarna mocht Jerson ook in zijn eigen kerk preken. Ook Delisa begon op 7 jarige leeftijd met preken. Zij heeft ook een trainingskamp gevolgd. Allebei preken ze nu in heel wat Adventkerken. Daarnaast houden ze evangelisatie acties. In 2016 hebben Jerson en Dalisa met hun preken en evangeliseren 30 mensen tot Jezus mogen brengen. Een van hen is hun moeder. De aanleiding was een preek van Jerson. Na de preek vroeg hij de aanwezigen om naar voren te komen, wanneer ze zich wilden laten dopen. Toen kwam zijn moeder naar voren. Het was heel ontroerend om moeder en zoon daar te zien. Jerson omhelsde zijn moeder. Zo jong als ze zijn, ze willen doorgaan met preken. Mensen moeten weten dat Jezus hun Redder is en dat Hij ons een eeuwig leven heeft beloofd samen met hem. Behalve voor het vertellen over Jezus, onze Redder in Belize, zal geld van de 13e sabbatschoolcollecte gebruikt worden om een kerk in Maracas op het eiland Trinidad te bouwen. Ook gaat er geld naar het Zuidoost Ziekenhuis van de Adventkerk in Villahermosa in Mexico. Daarmee wil men mensen in die stad cursussen geven over gezond leven, maar ook over Jezus.

Samengesteld door Angélique Hornis